

„Ochii noștri nu sunt concepuți pentru dispreț, ci pentru a exprima cu ei chipul iubirii ce se căznește să iasă din sufletele noastre.”

- Nicolae Steinhardt

NATIUNEA

continuitate pentru neam și țară

Informație, opinie și atitudine publicistică

Serie Nouă
Anul XI

Numărul 600
21 - 27 dec. 2022

„Muma-ciumă” a Schengen -ului neaderării noastre...

Cezar Adonis
Mihalache

Adevărul e că nu doar Austriei trebuie să-i cerem despăgubiri pentru pierderile, materiale și morale, din nedreapta neaderare a țării noastre la Spațiul Schengen... Și nu doar pentru fiecare zi ce va fi trecut, în această nedreptate, de la fatidica dată de 8 decembrie 2022, o zi ferpar al lipsei de profesionalism al guvernanților dar și al diplomației noastre externe. Ar trebui să o luăm de rever chiar pe „muma” (cam ciumă) a instituțiilor europene... Ar trebui, nu să-i batem obrazul, ci să o dăm în judecată, chiar pe ea, Uniunea Europeană, pentru minciunile și tergiversările în care ne-a tot ținut... Ba, Austriei ar trebui să-i mulțumim că ne-a(m) luminat... Dacă ne-am luminat, desigur... Că am înțeles poate că măruț putred nu e în spirtoasa de șnaps austriac, ci pleacă de la cotorul primei poame alterate ce ne-a fost dată la aderare... Pentru că au trecut 15 ani de la aderarea la UE... Dar, cel mai important, au trecut și zece ani de când, de drept, în procedură automată ca parte ai tratatului european, mai ales la câte „suveniruri” am adus cu noi în Europa, de la materii prime și resurse, la renunțarea la piețe de producție și închiderea și abandonarea unor producții industrial-agrară, trebuia consemnată intrarea noastră în Spațiul Schengen... În procedură automată, la cinci ani de la aderarea la UE!...

Or, nu am intrat în Schengen nici măcar în întârziatul 2022... Și tot noi, țara, ne-am asumat rolul de a protesta prin boicoturi la adresa Austriei... Doar că am greșit... Nu pentru că am declanșat aceste acțiuni, ci pentru că am făcut acest lucru înainte de a fi cerut plecarea de pe funcțiile-sinecură a fiecărui guvernănt, funcționar și politician ce se împăunau deja cu succesul de Schengen pe post de logouri electorale...

Sigur, noi am încercat să acționăm acolo unde

guvernanții și diplomația externă nu au făcut-o din motive doar aparent legate de cutume... Și, vorba aceea, măcar dacă acești profitori ai sinecurilor bugetar-diplomatice, dar și de partid, ne-ar fi lăsat în pace în demersurile noastre!... Dar mamutul politico-instituțional s-a ghemuit, nu din respect față de mișcarea țării, ci doar pentru a ne lăsa pe noi să fim primul val al nemulțumirii trântite Austriei, după care, aplicând strâmb mecanismele de manual ale managementului de criză, a început a-și lăbărta hidoasele membre... Nu împotriva Austriei, nu împotriva „mumei” Austriei, UE (ori Rusia?!), ci spre noi...

Iar strâmb, prea strâmb chiar și cu sine!, în potrivirea vorbelor, a ieșit la rampă ministrul nostru de externe... Căci, deh', dacă nu l-am dat noi jos când trebuia, cel târziu pe 8 decembrie 2022, de acum ne arde el... Și ne aruncă, disprețuitor, tirade acuzatoare vizând statutul nostru de habarniști în ale negocierilor... Căci noi, cei ce, așa cum ne vom vomita ministerelul vorbele, deși nu am fost în stare, măcar „o dată în viață” (!), să ne negociem propriile salarii, am îndrăznit totuși a cere aparatului (ratat) al Externelor cum și ce să negocieze pentru țară?!...

Aceasta este măsura de mulțumire a guvernanților că am făcut treaba lor de a arăta lumii că putem lupta pentru demnitate, șacalii și fomiștii de cașcaval distrugând acum tot ce am reușit noi doar în câteva zile: să arătăm lumii singura realitate care contează: dorința cetățenilor...

Și nu, acest ministru de externe, iar după el vor începe rând pe rând toți ceilalți miniștri, feluriți funcționari, dar și politicienii cu musca haznălei neprofesionalismului pe scăfârlii, nu se va opri aici... Va continua să ne ia la rost... Pentru că i-am permis acestui mocoșan știrb în a-și apăra țara să ne atace tot pe noi... (Dar chiar așa, apropo și de statutul nostru de indivizi ce nu am fost în stare să ne negociem măcar salariul, el, ca

bugetar de profesie, a făcut-o vreodată? Poate la partid! Ca un Goe nesimțit! Ba, poate așa trebuie să înțelegem, de fapt, modul în care apar toate acele propunerii de creștere a salariilor unor categorii de privilegiați, nu?! După negocierile la sânge a salariilor din funcțiile publice la nivel de partid, singurul lor de unde pot pleca, parlamentar, toate actele „adiționale” necesare!)

Iată dară cum insul, pe care l-am lăsat în aceeași funcție în care l-au găsit, nu întâmplător, toate rateurile diplomatice ale României din ultimii mult prea mulți ani, ne acuză, nu doar că am îndrăznit a ne băga nasul în treburi ce nu ne priveau, nu doar că suntem habarniștii ce nu am fost în stare nici măcar să ne negociem salariile noastre, dar ne dăm pricepuți în altfel de negocieri, ci și că facem, de fapt, jocurile... Rusiei!... Și uite așa, ne vom trezi, cât de curând, toți cei ce vom mai pedala pe linia boicoturilor la adresa Austriei, și a propriilor guvernanți și diplomați, că suntem poate chiar agenți ai Kremlinului!... Iar în loc să aplice firmelor și rezidenților austrieci măsuri similare Rusiei, și cetățenilor ei, pentru ale cărei interese a punctat Austria un veto împotriva noastră, să nu fim tot noi cei ce vom fi puși la index...

De aceea, nu trebuie să ne oprim din drumul nostru doar pentru că un mocangiu flegmatic ne-a suflat vâlătucii ineptiilor lui în față! Trebuie însă să dăm de acum și o formă „științifică” demersurilor noastre... Să ieșim în față cu juriști de drept constituțional, care să ceară socoteală Uniunii Europene pentru eroarea în care România este ținută de 13 ani, dar și cu profesori de diplomație și management guvernamental, care să arate acelora ce ne conduc cum putem pune și noi știrba Austriei, ce încearcă a-și plomba măsele din smalt rusesc cu umpluturi ungurești, la respect, blocând-o, prin dreptul nostru de veto, în a accede, în 2023, la președenția OSCE!...

Pandemia politică (pamflet)

Petru
Jipa

De la intuiția vie la gândirea abstractă și de aici la practică, aceasta-i calea dialectică”. Definiția aceasta a fost formulată de Ludwig Feuerbach acum 200 de ani. El a criticat idealismul Hegelian și ne mai spune cum a fost răsturnat raportul real dintre subiect și predicat, dintre existență și gândire, dintre natură și conștiință. Natura este primordială în raport cu gândirea. Dar să luăm lucrurile pe rând... Ele au fost luate pe rândul patru banca din senat, iar intuiția ne arată că suntem spre o prăpastie: gândirea abstractă a lor ne îndrumă cu pas vioi și „pas cu pas” acolo adânc, mai adânc... Ioi! Practica a fost abandonată: fabrici închise și afaceri în faliment. Dialectica (mișcarea) a fost interzisă: armata pe străzi și stații acasă să arătați că vă pasă. Chiar așa am șters pe jos cu acești 200 de ani de înțelepciune? Eu nu știu, dar mă pregătesc să ies la plimbare. Mi-am pus rochița roz bombon chiloțiu, poșetuța de marcă (înregistrată), apoi încălț pantofiorii mei cu toc sidefiu. Să nu uit, între timp mi-am asezonat nurii cu silicon, iar ghetuțele le așez sub brad și cânt: o băiat frumos, o băiată pe dos.

Teoria ca teoria, dar practica ne omoară. „Venea o moară pe Siret” din opera marelui Sadoveanu, astăzi ajunge prin raportul dintre subiect și predicat: Cine omoară pe Siret? Venea...! Ce face Venea? Omoară! Asta am învățat asta facem. Și de ce trebuie să ne mai ferim de Venea care omoară pe Siret și nu ne ferim de buștenii care curg de la cine e șiret cu trenurile austriece. Dar ce mai vorbim atât de această „pandemie politică”...? Noi suntem aceia care am cedat la toate propunerile întunecate venite din haosul minții lor. Se spune că dacă ești bolnav de chichi-richi, se usucă și pică. Dacă nu ești bolnav, sigur nu o să crească. Acum chiar vorbeam despre arbori și oricum drujba este la ei.

„Energie, egal putere” spunea un materialist pe vremuri, un alt fel de „materialist” spune: Arme, vreau arme să am putere. Pandemia politică ne omoară și a mutat Siretul spre șiret. Nu, nu șiret de ghete, de ghete acoperite cu sclipici. Mai contează că bătrânii noștri mor în case de frig când politicianul are intuiția vie și umblă pe Siret, șiret...? Nu mai contează, ei să fie sănătoși! Dar să vorbim despre Ciucă al nostru, care ne

luminează nopțile cu întunericul lui Popescu de la energie. Energie egal putere și pute rău de se impute puterea noastră și a trecut de la șiret cu toată intuiția vie. Este vie dar nu face struguri, este de-a dreapta gândirii abstracte. Cine să-l mai contrazică pe Feuerbach, suntem în zodia lui Freud: „Din slăbiciunile tale se va naște puterea”. Noi avem o singură slăbiciune, vrem să trăim „viața așa cum o percepem, este prea grea pentru noi, aducem prea multă suferință, prea multe dezamăgiri și îndatoriri imposibile. Pentru ai face față, folosim metode de alinare: devierea atenției astfel încât să vedem lumină în întuneric, satisfacțiile substitutive, care diminuează nefericirea și substanțele toxice, care ne fac insensibili la ceea ce se întâmplă”. Artiști nu fiți triști/ Poliția veghează/ La droguri ne stradă/ Guvernul aproabă/ În noua Europă. Tucker Carlson vorbea despre cea mai curajoasă știre din ultimi 60 de ani, aceasta este a lui John F. Kennedy Jr. „uciderea unchiului meu de către CIA a fost o lovitură de stat reușită din care democrația noastră nu și-a mai revenit”. Așa cum nu și-a mai revenit democrația lumii. A fost nevoie de un 11Septembrie pentru ca legea Big Brother să funcționeze în întreaga lume, a fost nevoie de... dar să zămbim. Premierul olandez Mark Rutte și-a cerut scuze pentru „Trecutul de sclavie al Țărilor de jos, dar criticii și națiunile afectate spun că nu este suficient”. Citeam un răspuns pe Twitter al domnului Don Warren „Îmi asum scuze în anul 3019. În anul 2019 aproximativ 40 de milioane de oameni, dintre care 26 procente copii, au fost înrobiți în întreaga lume, deși era ilegal”.

Raportul real dintre subiect și predicat a fost răsturnat în această pandemie politică, nu doctorii ne mai învață cum să ne tratăm de boli, politicienii învață doctorii cum să ne trateze eventual cu forța legilor. O să-mi spuneți că au murit oamenii... Da, au murit! Venea este vinovat că tot vine pe Siret sau pe șiret. Dar șireți sunt toți, noi avem singura misiune să-i aplaudăm și votăm. Ce să facem, până și sfârșitul lumii este Made in China, și se spune că alcoolul nu îl mai afectează pe virus, abia ajuns în România s-a învățat cu ea. Sunt convins că după ce plătim cheltuielile de gaz, apă și curent, vom rămâne doar cu... simțul umorului. Dar cu asemenea pandemie politică, devenim asimptomatici de viitor.

Amintiri dureroase...

Petru Jipa

Nichita Stănescu își spunea găzar, și eu sunt „găzar”. Când am deschis ochii în orașul Ploiești, erau două combinate petrochimice și trei rafinării. A, da... să nu uit, și un institut de cercetare pentru industria chimică: I.C.I.T.P. R. Nu mă întrebați dacă mai există ceva. Apoi a urmat revoluția, toată lumea a sperat că o să fie mai bine iar noi cu petrochimia noastră o să facem și o desfacem. La un moment dat după revoluție, au început să ne dea bani aproape în fiecare săptămână, depășiri de plan și prime așa ne mințeau. Nimeni nu a înțeles că acei bani erau pentru faptul că eram și acționari la acele societăți. Câte bancuri se spuneau, noi proprietari...? Dar astăzi trebuie să râdem mai tare, să râdem de noi. Se face o statistică în diferite țări: ce face un muncitor în fiecare dimineață înainte de a pleca la serviciu? În Franța: se scoală la ora 7, se face că trece peste nevastă dar ea nu a ajuns acasă toată noaptea. Merge la frigider unde găsește un hamburger de trei zile, apoi se urcă în mașina sa Renault și merge la uzinele Renault unde este muncitor. În Germania:

se scoală la ora 7, apoi se face că trece peste nevastă dar ea deja a plecat, bea o cafea, apoi pleacă cu mașina sa Mercedes la uzinele Mercedes unde este muncitor. În România: se trezește la ora 5, trece în mare viteză peste nevastă, nu mai are timp de cafea și schimbă troleibuzul 85 cu tramvaiul 14 să ajungă la timp la uzinele 23 August unde este proprietar. Ce bine că astăzi nu mai avem unde pleca?

Într-o seară aud la televizor la știri, cum președintele companiei Petrom a fost arestat dintr-o „regretabilă” confuzie. El vorbise despre marea pungă de gaze din Marea Neagră cu puțin timp în urmă, iar „oficialii de stat” doreau vânzarea companiei (clar că dânsul se împotriva). La cârma Uniunii Europene se afla chiar Austria, iar noi doream să intrăm în marea „familie” europeană. Poliția își cere scuze public, iar Președintele companiei (un mare patriot și român) se retrage pe motiv de boală. Urmează la cârma companiei un fost coleg de muncă, unul care a crescut ca Făt Frumos din basmele noastre. După câteva luni compania este vândută la O.M.V. Vorba unui fost coleg: peștele mic înghite peștele mare. În perioada

aceea noi construim stații Petrom spre Budapesta, una din ele chiar se mai zărește în apropiere de graniță.

Peștele mic înghite peștele mare.

Sunt convins că mai sunt oameni care au lucrat la construirea aceluși combinat de la porțile Vienei. T.M.U.C.B-ul a fost acolo prezent pentru a construi acel combinat din Viena încă din 1980. Ceaușescu a fost prost?

Și pentru că am lucrat mai mult de 30 de ani în această industrie și am cunoscut mulți oameni de valoare, vreau să vorbesc despre fostul meu coleg de școală, profesor universitar, doctor inginer, colonel (în rezervă) Marian Rizea. El a lansat o scrisoare deschisă în care acuză conducerea Petrom. În anul 2010 obținuse un profit de aproape de un miliard de euro, plătind taxe și impozite de opt miliarde de lei „Înainte de privatizare, producția de țitei extras era de cca. șase milioane tone/an. În 1976, România înregistrase 14,2 milioane tone, 33,4 miliarde Nmc (normali metri cubi) gaze naturale. În anul în care se discută problema, 2010, OMV, care se laudă cu investiții de miliarde și aport de tehnologie, produce patru milioane tone țitei.

(Din sală, cineva- o voce feminină- a strigat „4,7 milioane tone!”). Corect, am spus, așa să fie... Dar dacă în țară, în România, nu prelucrați decât cel mult 1,8 milioane tone țitei, la rafinăria Brazi (Arpechimul fiind închis), ce faceți cu restul producției? Unde o stocați? Sau o duceți în Austria pe barje, încălcând normele internaționale, în materie vamală... sau nu o declarați, să nu plătiți infima redevență de patru la sută (în lume, redevența este de 16-22 la sută)”

Acum înțelegem de ce ne mor oamenii în case de frig...? Nu sunt bani pentru noi, pământul acesta, munca noastră, a fost pentru a face bani altora. Dar ce mai spune domnul Marian Rizea: „Nici nu vă închipuiți ce șuturi verbale și morale am primit a doua zi de la un șef tembel, ajuns ulterior general la apelul bocancilor- că nu am fost orientat, că nu am pic de bun simț față de cei care aduc nu știu cât la bugetul de stat. L-am ascultat și în final, în cea mai sănătoasă atitudine de copil trăit la țară (în câmpia Buzăului și munții Zarandului), instruit și educat la școlile înalte din bariera București (zona Mimiu Ploiești- Liceul de petrolchimie, Universitatea de petrol și gaze) l-am rugat să se facă mic și să meargă

acasă, la mămica lui. La câteva zile un mare șef, om deosebit, care mă aprobă scrâșnind din dinți, m-a sfătuit să fiu mai blând. După câteva săptămâni, ajuns aproape la câteva luni de vârstă biologică a trecerii în rezervă și a peste 25 de ani de militarie, scârbit și informat că vom avea salarii mai mici, m-am pensionat. De atunci sunt liniștit personal, dar nu împăcat cu soarta! Sper ca într-o zi, trădătorii de neam și țară să dea socoteală în fața neamului românesc pentru încălcarea articolului 136 „Proprietatea” alin (3) din Constituția României”.

Același lucru îl sper și eu! Căci, să nu uităm: „Cine stăpânește PETROM are un cuvânt important de spus în economie și cine are un cuvânt important de spus în economie are de spus și în politica!” (Adrian Năstase, 2003).

Despre măsuri, coduri și chei...

Maria Diana Brăgaru

Citind eu pe ici, pe colo, că mi-a plăcut dintotdeauna să citesc cam tot ce mi-a căzut în mână, am dat peste un fragment care m-a uns pe inimă prin mesajul aruncat în eter de către autorul lui, pe nume Efrem Katunakiotul. Efrem Katunakiotul a fost unul dintre cei mai mari duhovnici pe care i-a avut Sfântul Munte și unul din cei mai mari isihasti ai contemporaneității. Parintele devenit Sfântul Efrem nu a fost un scriitor în toată puterea cuvântului, ci un isihast. Și pentru mine isihasmul este la fel de atrăgător precum sânul mamei pentru sugar. Am o mare slăbiciune pentru tot ce înseamnă „liniștirea” aceasta întru Dumnezeu. „Eu îți voi vorbi de la măsura mea, iar tu vei pricepe de la masura la care ești.” spunea el.

Cuvintele Sfântului Efrem Katunakiotul. Greșit înțelese de către toți cei chitiți mai degrabă să judece și să arate cu dege-

tul, fără să se obosească a înțelege care le e miezul. Ca aceia care au încercat să-mi dea peste nas, pretextând că la mijloc ar fi presupusa mea lipsă de modestie. Doar că, exact cum spune Sfântul, ei socotesc toate de la măsura lor. Lipsa de smerenie e la ei, când li iau locul Lui Hristos dându-și cu părerea asupra credinței și felului meu de a fi, cu toate că această sarcină nu este în fișa postului lor. Să deslușesc așadar pentru aceștia, dar nu numai pentru ei, semnificația paragrafului.

La fel cum „Bogăția și sărăcia depind de opinia fiecăruia” (Michel de Montaigne), la fel e și cu înțelegerea. Nu e o comparație futilă. Pentru unii „bogăție” înseamnă acumulare materială (bani, proprietăți, lucruri scumpe), iar pentru alții „bogăție” înseamnă mii de cărți citite, familii armonioase și liniște sufletească.

Tot așa e și cu priceperea a ceea ce lecturăm. Mesajul îl trecem

prin filtrul propriu.

O altă măsură de judecată a lucrurilor nu înseamnă a priori că e mai bună sau mai proastă decât cea folosită de alții. Ci e, pur și simplu, alta. Așa cum apeii pot fi măsurate și greutatea, dar și volumul fără ca vreo metodă să fie greșită, tot așa e și cu măsura de la care înțelegem ce ni se întâmplă, ce citim, ce vedem și ce auzim.

Cum nimic din ce e omenesc nu e infailibil, tot așa e și puterea noastră de înțelegere. Înțelegem (cum am mai scris de câteva ori până acum, dar pe o ureche a intrat, pe alta a ieșit) ceea ce suntem pregătiți, antrenați să înțelegem.

Încă un exemplu: pandemia. Despre pandemie oamenii vor vorbi diferit, în funcție de ce pregătire au, de ce interese au, de cât și cum au fost afectați la nivel personal de acea perioadă. Juristul o va analiza din prisma încălcării drepturilor omului. Medicul o va analiza din punct de vedere al bolii, al simptomelor, al tratamentului.

Virusologul o va analiza din punct de vedere al mutațiilor dezvoltate de microorganism. Psihologul o va analiza din punct de vedere al impactului pe care l-a avut asupra stării de sănătate mintală a populației. Sociologul va defini perioada pe seama schimbărilor petrecute în societate. Economistul o va analiza din punct de vedere al impactului economic asupra economiilor statelor. ...Și tot așa. Fiecare va emite propria judecată lucrând în paradigma pentru care mintea lui este antrenată, fără a greși obligatoriu.

Fenomenul de înțelegere a unui text este absolut identic. Mai mult, în acest proces un rol deloc de neglijat este factorul emoțional. Pentru că altfel pricepem, „simțim” ce lecturăm când suntem triști, altfel când suntem nervoși, altfel când ne identificăm cu autorul lui.

Concluzie... Dacă v-ați simțit atinși sau jigniți de cuvintele Sfântului Efrem nu e pentru că el ar fi fost lipsit de smerenie sau eu așa fi

îngâmfată. Pur și simplu ați descifrat mesajul folosindu-vă de un „cod” de spargere defectuos, deoarece doar pe el l-ați avut la îndemână.

PS: Dacă aveți impresia că textul acesta este despre pandemie și simțiți un imbold să comentați despre subiect, opriți-vă! Nu l-ați înțeles nici pe acesta, așa cum, cel mai probabil, nu ați înțeles nici despre ce vorbea Sfântul Efrem. Pentru că nu există nicio „cheie” care să deschidă mintea unui om care suferă de analfabetism funcțional și nici nu are vreo dorință să scape de „boala” limitării. Și asta e!

Șantajul magistraților...

Marin
Neacșu

Lumea militară, dar nu numai, ci și cei vizați de O.U.G. 130/2021, sau, mai concret și mai clar, toți deținătorii de pensii calculate și altfel decât pe contributivitate, care au fost afectați de prevederile ordonanței sus numite, dar și de recenta ordonanță 168/2022, este zguduită de cea mai fierbinte decizie a C.C.R., cea din data de 15.12.2022, privind neconstituționalitatea O.U.G. 130.2021, omoloaga, sau predecesoarea O.U.G. 168/2022 privind prorogarea unor termene, precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative.

Vestea declarării ca neconstituțională a respectivei ordonanțe în speță pe articolul care stabilea taxarea suplimentară a pensiilor de peste 4000 lei, a făcut să explodeze un val de speranțe și bucurie în rândul celor atinși de respectiva ordonanță dar cu efecte și pentru cei vizați de recenta 168 și... dar despre marea lovitură mai târziu.

Practic, cât mai succint posibil, ca să înțeleagă tot boborul este vorba de modificarea prin respectiva O.U.G. 130, a art. 153, 154, 155, 157 și secțiunea a 3-a, capitolul III titlul V din L227/2-25, Legea Codului Fiscal. Concret este vorba în principal de măsura taxării C.A.S.S. pentru pensiile peste 4.000 de lei, deci a pensiilor considerate peste „valoarea decentă”, de către cei cu pensii indecente.

Vestea este de natură să bucore pe toți cei care au pensii peste 4000 de lei, dar cel mai mult pe cei cu mult peste 4.000, deci cei peste 10.000, adică aceiași care au făcut scandal și pe recenta O.U.G. 169/2022.

Pentru unii ar putea fi un semn de întrebare de ce nu s-a sesizat Curtea și când s-au micșorat/ amputat sau au fost înghețate și modificate pensiile celor amărâți? Simplu, pentru că magistrații nu sunt amărâți, indiferent la ce nivel lucrează și ce „promoție sunt”. Magistrații primesc aceleași pensii mari indiferent de anul ieșirii la pensie, pentru că la ei, dacă unul câștigă un drept în instanță, și nu prea am auzit să piardă vreunul, toți ceilalți câștigă, la ei funcționează principiul Erga Omnes perpetuum.

Bun! Deci despre ce e vorba? Cum de s-a sesizat C.C.R. și a constatat că O.U.G. 130 este neconstituțională? Fac o paranteză și amintesc că și alții, printre care unele asociații ale militarilor în rezervă au sesizat Avocatul Poporului privind neconstituționalitatea respectivei ordonanțe, dar fie pentru că au adus și invocat argumente copilărești, fie că madam Weber nu a vrut să se pună rău cu cei care au pus-o în funcție, aceasta nu a sesizat

C.C.R. Și atunci cum, cine a sesizat CCR și mai ales cum de C.C.R. a admis sesizarea? Este simplu. Intrați pe pagina unde este dat comunicatul de pe data de 15.12 al C.C.R. privind ședința și luați la rând numele care apar ca reclamanți. Veți găsi 92 de persoane. Dacă intrați pe Google să căutați aceste nume, veți constata că este vorba de magistrați, cei mai mulți pensionari, de la toate nivelurile magistraturii, de la o umilă judecătorie de „cartier” până la I.C.C.J. și C.S.M.

Păi nu ar fi o lovitură dată „independenței” actului de justiție să nu le fie rezolvate problemele ridicate? Așa se explică și de ce dosarele acestora au fost judecate în regim de urgență, și mai ales, de ce au fost admise.

Ce ne spune CCR în comunicat? „În esență, Curtea a reținut că Ordonanța de urgență a Guvernului nr.130/2021 a diminuat cuantumul pensiei prin instituirea unei contribuții la bugetul Fondului național unic de asigurări sociale de sănătate. Or, prin ordonanță de urgență nu se poate diminua cuantumul pensiei, nici prin instituirea de impozite, nici prin instituirea de alte contribuții, pentru că o asemenea măsură conduce la o afectare a dreptului la pensie prevăzut de art.47 alin.(2) din Constituție, fiind, astfel, contrară art.115 alin.(6) din Constituție, care interzice afectarea drepturilor și libertăților fundamentale prin ordonanțe de urgență”. M o - tivul admiterii sesizării de neconstituționalitate o constituie deci încălcarea art. 115 alin. (6) din Constituție, care spune: „Ordonanțele de urgență nu pot fi adoptate în domeniul legilor constituționale, nu pot afecta regimul instituțiilor fundamentale ale statului, drepturile, libertățile și îndatoririle prevăzute de Constituție, drepturile electorale și nu pot viza măsuri de trecere silită a unor bunuri în proprietate publică”.

Cum dreptul de pensie este un drept fundamental, iar O.U.G. 130 a adus prejudicii celor cu pensii peste 4000, argumentul forte al CCR nu s-a bazat atât pe micșorarea cuantumulului pensiei, care fusese declarată în altă decizie drept „la latitudinea legislativului” cât pe faptul că O.U.G.-urile nu pot interveni pe drepturi fundamentale.

Dar, pentru ca suntem în România, există o altă decizie a C.C.R., care dezbătea o sesizare privind neconstituționalitatea desființării Gărzii Financiare, în care C.C.R. a decis că este neconstituțional doar dacă O.U.G. afectează, adică aduce prejudicii, unor drepturi fundamentale, dar dacă „face bine” poate să abordeze și aspecte privind drepturile fundamentale. Deci cu C.C.R. nu știi niciodată ce va decide, își dă cu stângul în dreptul, după interes. De data asta interesul a fost să își ajute

breasla, adică pe magistrați. Să nu creadă cineva că C.C.R. a devenit apărătorul Constituției.

Nu, în niciun caz.

CCR este apărătorul drepturilor...magistraților. Bun, deci C.C.R. a dat câștig de cauză magistraților iar taxarea pensiilor peste 4.000 lei prin O.U.G. 130 a fost declarată neconstituțională. Ce urmează?

Legal, pentru cei care au sesizat C.C.R., deci cei peste 90 de magistrați, măsura se aplică imediat. Pentru ceilalți afectați, măsura intră în vigoare NUMAI DUPĂ PUBLICAREA ÎN MO.

Ce urmează? În mod normal, casele de pensii ar trebui să recalculeze, după publicarea în MO, toate pensiile care au fost afectate de prevederile O.U.G. 130, OUG care de fapt devine neconstituțională în totalitate, deoarece, așa cum s-a exprimat Curtea în decizia 1039/2209, „întrucât O.U.G. aprobată prin legea de aprobare nu satisface aceste exigențe Constituționale, conținând norme care afectează sfera garanțiilor legale ale drepturilor și libertăților fundamentale consacrate prin Constituție, Curtea constată că întreaga O.U.G. este lovită de neconstituționalitate”. Asta înseamnă că se anulează toate măsurile luate prin O.U.G. 130. În mod legal, O.U.G. fiind declarată neconstituțională, deși aparent Guvernul ar avea varianta trecerii OUG prin Parlament în regim de urgență pentru a o transforma în lege, această variantă fiind exclusă, pentru că magistrații nu se vor lăsa, în condițiile în care C.C.R. a decis că o O.U.G. nu poate reglementa aspecte privind drepturile fundamentale decât în cazuri urgente, trebuie inițiată o altă lege care să fie trecută prin Parlament, dar dacă se gândesc cumva guvernării să o treacă pe repede înainte, trebuie să țină cont că tot CCR a mai dat o decizie, Decizia 221/2022, prin care declara neconstituțională o lege, pe motiv că a trecut prea repede prin procedura parlamentară, împiedicând astfel procesul de... consultare. Ca o curiozitate, era vorba de legea privind tăierea pensiilor parlamentarilor, deci alții „amărâți” pe care C.C.R. i-a salvat pe „procedură”. Oricum, în cazul O.U.G. 130 nu a fost justificată urgența, așa cum cere procedura, mai ales că nici după 360 de zile de la apariție, aceasta nu a fost trecută prin Parlament. Așadar, încă o excepție de neconstituționalitate.

Spuneam că acum ar trebui să se redea înapoi celor afectați sumele r eținute neconstituțional pentru C.A.S.S. prin O.U.G. 130/2021. Apoi trebuie recalculare indexările pentru anul 2023, dar aici intervine o altă problemă: dacă OUG 130/2021 a fost

neconstituțională pentru că „Ordonanțele de urgență nu pot fi adoptate în domeniul drepturilor constituționale, nu pot afecta regimul instituțiilor fundamentale ale statului, drepturile, libertățile și îndatoririle prevăzute de Constituție, drepturile electorale și nu pot viza măsuri de trecere silită a unor bunuri în proprietate publică”, rezultă fără nicio îndoială, că și O.U.G. 168/2022, adoptată de guvern este tot neconstituțională deci guvernul ar trebui să o retragă/anuleze.

Și, acumă intervine marea lovitură cu implicații incalculabile pentru guvern. Dacă O.U.G. 130 este neconstituțională pentru că a micșorat pensiile atunci și O.U.G. 57, 59 și 114 și cine mai știe câte altele, sunt neconstituționale. Este știut însă că micșorarea și înghețarea pensiilor militarilor prin cele 3 ordonanțe nu a avut câștig de cauză la C.C.R. pentru că, au zis ei, micșorarea cuantumulului pensiei nu constituie un atac la dreptul de pensie. Nu constituia, pentru că era vorba de pensiile militare. Acumă însă a fost vorba de pensiile magistraților, iar micșorarea pensiilor lor „conduce la o afectare a dreptului la pensie prevăzut de art.47 alin. (2) din Constituție”.

Așa este C.C.R., pentru unii muma, pentru alții ciumă. Dar decizia de azi, deschide poarta atacării în instanțe de către cei interesați, a tuturor O.U.G. prin care au fost diminuate sau înghețate pensiile sau alte drepturi fundamentale. Mă îndoiesc însă că C.C.R. va da același verdict. Merită însă folosită această decizie pentru atacarea în instanță, pe baza ei a celorlalte O.U.G.

Și după toate astea rămâne o întrebare: de ce a dat CCR această decizie și de ce atât de repede, când putea să mai aștepte, să o dea în ianuarie, februarie, sau peste doi ani, cum se întâmplă cu majoritatea deciziilor, mai ales privind drepturi ale palmașilor. S-ar crede că pentru că reclamanții sunt magistrați. Da, dar calitatea reclamanților justifică decizia, dar nu urgența.

Părerea mea este că urgența o constituie iminența apariției legii privind pensiile speciale, care trebuie să fie data până la 31 decembrie. Se știe că acolo este prevăzut ca baza de calcul a pensiei – inclusiv pentru magistrați – să se calculeze din veniturile din ultimul an, nu din ultima lună, cum este acumă la magistrați.

Asta ar însemna o lovitură grea pentru magistrați așa că au ieșit și ei cu această lovitură la adresa guvernului, care dă peste cap nu numai calculul pensiilor pe anul 2023 ci întregul buget. Realizați ce înseamnă recalcularea tuturor pensiilor și înapoierea banilor celor afectați?

Guvernul este astfel pus în poziție de pat de decizia

C.C.R., pe care eu o văd ca un șantaj de genul celui „prestă” de Austria României cu intrarea în Shengen, că tot vorbește toată lumea numai despre asta. Lăsați Shengenul, decizia C.C.R. privind O.U.G. 130/ 2021 este o bombă nucleară pentru guvern și singura soluție de moment este amânarea publicării în „Monitorul Oficial”. C.C.R. poate prelungi termenul publicării în M.O. pe motiv de redactare, până la limita legală, adică, conform art 60 din Legea 47/1992, cel mult 30 de zile de la pronunțare. Suficient pentru Guvern să decidă dacă mai modifică baza de calcul a pensiilor magistraților. După aia, se poate întâmpla orice, îmi amintesc că C.C.R. a mai modificat peste noapte o decizie, în cazul suspendării lui Băsescu, deci orice este posibil.

După publicare, Bugetul României sare în aer. Și tocmai se lăuda domnul prim ministru că este prima oară când bugetul este aprobat în decembrie. Da, dar este și prima oară când este aruncat în aer. Odată pentru că va fi nevoit să dea niște bani înapoi celor afectați, în al doilea rând pentru că va trebui, adăugând acești bani la veniturile celor văduviți, să refacă calculele pentru indexările din 2023 și în al treilea rând, pentru că vor trebui să anuleze și efectele O.U.G. 57, 59 și 114, care sunt, prin prisma deciziei C.C.R. și ele tot neconstituționale.

Aici e aici. Ce te faci dacă C.C.R. a decide că anularea actualizării a adus prejudicii cuantumulului pensiilor și pensiile trebuiesc actualizate din 2016? În aceste condiții, numai Ciucă să nu fii..

Necesara reconstituire, chiar și parțială, a fondului abuzivelor restituiri patrimoniale!

Cezar Adonis
Mihalache

Este un pas uriaș... Și chiar dacă lucrurile vor fi trecute cu vederea, și nici un parlamentar nu va porni o inițiativă legislativă, „disjunctă” din decizia curajoasei instanțe a Tribunalului Sălaj, esența a fost punctată. Iar ceea ce a ajuns a fi o restituire „de facto” în Transilvania poate redeveni o speță a restituirilor de drept în patrimoniul nostru național, vizând toate proprietățile din România ajunse, ilicit, în averea altor state... Sigur, instanța ar fi putut face poate și mai mult, punând în vedere instituțiilor statului, în special cele din sfera cultural-patrimonială (dar nu numai!), să demareze procedurile de identificare, obligatorie, a tuturor proprietăților din România transformate în active ale altor state... Dar, aici este nevoie și de solidaritatea clasei politice, și parlamentare, pentru a pune stavilă jafului patrimonial de până acum... Și chiar dacă, în următoarele instanțe, soluția tribunalului Sălaj, ca primă instanță, va fi revocată, avem cel mai important reper al momentului. Faptul că un activ din proprietatea (chiar și fostă) a Statului Român, ajuns, din sfera de drept, de patrimoniu public, în cel privat (prin „restituire”), apoi, „ajustat”, prin acte, în cele mai multe cazuri falsificate, în domeniul privat, după care „translatat”, prin vânzări și revânzări, fără asigurarea dreptului de preempțiune al Statului Român, către felurite entități controlate de alte țări, poate fi readus în proprietatea

statului. Astfel, prin decizia de a anula intrarea în patrimoniul statului ungar a Castelului Wesselényi din Jibou, și semnarea traseului suspect de schimbare a încadrării patrimoniale, inclusiv prin intermediul unei case de licitații, care a nu a făcut astfel de „negustorii” suspect a fi ilicite, cel puțin din perspectiva descărcărilor arheologice și patrimoniale, doar într-un singur dosar, instanța din Sălaj a scos la iveală unul dintre circuitele prin care am fost deposedați de patrimoniul nostru istoric și cultural.

Pornind de la acest dosar, instanța ar trebui, așadar, să sesizeze toate acele instituții îndreptățite să declanșeze cercetări și urmăriri penale față de modul în care, prin acte fabricate și licitații private dubioase, s-a ajuns la dispariția patrimoniului țării. Pentru că nu vorbim doar de câteva imobile, ci de sute, dar și de mii de obiecte istorico-religioase de patrimoniu (tablouri, manuscrise, icoane vechi) ce nu aveau ce să caute la vânzare în licitații private. Cel puțin, nu înainte ca instituții ale statului, dar și organisme ale societății civile, să verifice importanța patrimonială a fiecărui activ, dar și eventuala descărcare a acestora de orice sarcini ca active patrimoniale fundamentale (și nu atât „ale statului”, ci ale poporului român, ale istoriei și culturii noastre).

De altfel, ministerul Culturii, prin instituțiile sale de fond patrimonial, ar putea fi obligat, printr-o eventuală disjuncție din dosarul Castelului Wesselényi din Jibou, să constituie comisii, dublate de

verificări ale unor experți independenți, a patrimoniului pe care îl știe văduvit din muzeele și colecțiile private. Chiar dacă, eventuala îndreptarea patrimonială ca demers național nu va asigura reconstituirea patrimoniului cultural, istoric și religios de acum trei decenii... Mai ales în condițiile în care multe dintre activele patrimoniului nostru național s-au „volatilizat” în colecții de care nu mai știe nimeni... Și de care cu atât mai puțin au habar aceia care ar fi trebuit să vegheze la integritatea patrimoniului național. Dar, prin lege, se poate constitui un fond național al patrimoniului care să indexeze toate restituirile și concesionările abuzive, făcute prin vari legi și interpretări juridice, în care să regăsim măcar informații despre data ieșirii din patrimoniul țării, societatea și/sau fundațiile care au inițiat acțiunile, casele de licitații care au asigurat procesul de înstrăinare, refuzul sau nepăsarea autorităților în a-și exercita drepturile de preempțiune în numele Statului Român în achiziționarea unor imobile, tablouri, manuscrise, bunuri de cult religios, dar și destinatarul „colecționar” final.

Dar, mai mult de atât, firmele, fundațiile și casele de licitații care au acționat și acționează ca achizitori și intermediari, și nu doar „în numele”, ci direct pentru fondul patrimonial al altui stat, trebuie interzise! Iar pe această linie a achizițiilor ilicite, făcute, de exemplu, de statul ungar (practic, ca achizitor cu drept de preempțiune unică, și „în integritate”, al Ungariei), prin mii de

hectare de terenuri și păduri, sute de clădiri istorice, și bunuri cultural-religioase patrimoniale (manuscrise, cărți, icoane vechi, steaguri de luptă ale domnitorilor noștri), se găsește societatea „Manevi” de la Budapesta, o firmă înființată în 1997, sub coordonarea Ministerului Afacerilor Externe maghiar (!), cu scopul, aproape oficial declarat, de a aduce („a readuce”, în termenii budapeșteni!) în proprietatea statului maghiar monumentele pe care acesta le consideră importante pentru Ungaria.

Iar dacă astfel de societăți trebuie declarate ilegale în România, „puieții” lor, constituiți aici în diferite forme juridice, trebuie radiați de drept din registrul fundațiilor și societăților comerciale. Este cazul firmei înființate la Satu Mare chiar sub „brandul” achizitorului statului ungar, ca „Manevi Pro Transilvania”, toate achizițiile trebuind verificate, nu doar ca mod de derulare și drepturi de preempțiune respectate, ci inclusiv ca destinatar final, în majoritatea cazurilor fiind vorba despre transferuri dinspre persoane fizice, adesea împrumutate suspect, spre entități juridice, precum „Manevi Pro Transilvania”, iar dinspre acestea spre „Manevi Budapesta” și, în cele din urmă, din „activele” acestora în fondul privat al statului ungar. Pentru că așa au fost scoase din patrimoniul național românesc, evident, cu ajutorul unor cozi de topor din administrațiile locale, din justiție, dar și din sfera de guvernare, zeci de imobile... Printre care, într-o succintă enumerare, regăsim un hotel din Oradea, unul din

apropierea Lacului Roșu (Harghita), alte active și imobile cumpărate inclusiv prin achiziționarea directă a unor firme românești (cu tot cu patrimoniul lor), toate aceste metode făcând posibilă intrarea în patrimoniul budapeștan a unor clădiri istorice (Hotelul Dacia din Satu Mare, Hotelul Coroana din Sighetu Marmației, Hotelul Ardealul, Castelul Mocsonyi și Teatrul Hirschl din Arad, Casa Teleki din Baia Mare, Hotelul Onix din Harghita, Hotelul Ferdinand din Hațeg, Hotelul Casino din Borsec ori Hotelul Melody din Cluj-Napoca, deși acesta era declarat monument istoric chiar de către Institutul Național al Patrimoniului din cadrul Ministerului Culturii!), dar și a unor clădiri din patrimoniul de drept public, și nu privat, al statului român, unele chiar sedii de primărie (precum cea din Carei).

Pe lângă societățile comerciale intruse, precum „Manevi”, trebuie verificate, ca integratoare de active patrimoniale, și nu doar ca acoperitoare ale unor investiții directe în Transilvania ale statului ungar, Fundația „Sapientia”, Fundația „Sfântul Francisc” (care a reușit să concesioneze mai multe castele pentru o perioadă de 50 de ani!), Fundația „Pentru Școală” (care a achiziționat fosta Tipografie de Stat Ardealul din Cluj) ori Fundația „Laszlo Teleki”. Pentru că toate, sub paravanul „asigurării educației minorității maghiare”, au dat, de fapt, tunuri de proporții în achiziționarea de imobile...

Un colos cu picioare de lut...

cupleze de Bulgaria pentru a avea votul ei, de parcă aberația asta n-ar fi complicat și mai mult lucrurile, iar Austria, ba invocă faptul că, din cauza românilor, pe teritoriul ei intră prea mulți migranți, aproape toți în tranzit spre țările occidentale, ba acuză autoritățile române că pun presiune pe companiile lor, deși este bine știut că acestea taie și spânzură cum vor mușchii lor în pădurile, petrolul și finanțele de pe aceste meleaguri), dura realitate a votului din penibilele organisme europene, deci, ne demonstrează următoarele:

1) Că UE este un colos suprastatal cu picioare de lut, în care una afirmă stupidele autorități centrale (Parlamentul, Comisia, Consiliul etc.) și cu totul altceva se întâmplă în realitate, adică atunci când se pretinde unanimitate din partea statelor membre, deși este arhiștiut că multe dintre ele (Austria, Olanda, Ungaria, Germania ș.a.) pun interesele naționale deasupra celor comunitare (România procedează cu

umilință taman pe dos!), chiar cu riscul de-a intra în conflict deschis cu politica sancțiunilor impuse Rusiei de Statele Unite și UE (Ungaria, bunăoară, nu renunță în raptul capului la foarte avantajoasele importuri de petrol și gaz muscălesc);

2) Că neadmiterea României în Schengen constituie un uriaș eșec al actualei noastre politici, în general, al celei externe, în special, care – într-o adevărată democrație, ceea ce înseamnă condiții firești de existență și funcționare a mecanismelor instituționale – ar trebui să se lase de îndată cu câteva demisii de onoare: a ambasadorului României la Viena (hoitul de Emil Hurezeanu) și a ministrului de Externe, ba chiar a necalificatului Ciucă și a întregului său Cabinet stângisto-dreptist, ce s-a scremut luni de zile pentru acordarea „sporului” de 12,5% în folosul poporenilor (desigur, după repetata încălcare a Legii indexării la începutul fiecărui an și după majorarea lefurilor lor, în luna septembrie, cu

25%), ipochimeniiăștia fiind atât de preocupați de viitorul acestei țări (sic!), încât deja au prevăzut în bugetul anului 2023 sub unu la sută pentru Cercetare și sub trei la sută pentru Educație. Prin comparație cu voita mizerie și idiotizare de la noi, Japonia alocă an de an, din imensul ei PIB, circa 13 la sută pentru Educație!...

Dar nu, să nu ne facem iluzii că vreun ștab iohannist, ciucăit sau „coalizat” de pe aceste meleaguri își va pune cenușă în cap și pe urmă își va da demisia de onoare. Mai întâi că din dicționarele postdecembriste ale acestora (secături fără pereche) lipsesc termenii ce definesc condiția de Om: onoare, cinste, corectitudine, cumpătare, credință, bun simț, cultură, caracter. Apoi că deja și-au înjghebat strategia de apărare, chit că, în declarațiile publice, nu știe stânga ce face dreapta și vițăvercea (premierul și turtorul Internelor, de exemplu, se contrazic într-o veselie imbecilizantă): ba că ei toți își fac din plin datoria față de

țărișoara asta nimurică și față de poporul așa mereu cărtitor-nerecunoscător, ba că austriecii sunt mai nou goar-nele Kremlinului, deci – când ție lumea mai dragă – bagă bețe-n roatele celor ce nu sunt prieteni la toartă cu muscalii.

Or, România fiind deja ocupată de trupele NATO, e clar că se află în capul listei kremlinistilor cu mulțimea neprietenilor lor. Și cum aflătorii în treaba mare a politicii dâmbovițene nu pot să facă pe placul tuturor străinilor mari și mici (americani, francezi, germani, englezi, olandezi, austrieci, luxemburghezi ș.a.m.d.), consideră că e mult mai rentabil pentru ei și ai lor să ducă o ticăloasă politică antinațională. Că, de, oricum istoria românilor este doldora de jafuri, crime, nedreptăți și resemnare, așa că generația actuală este condamnată sine die de cutuma tăcerii și răbdării.